



Sygn. akt III KK 307/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Michał Laskowski

w sprawie S. K.

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 sierpnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej środka karnego
określonego w pkt II i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S. K. oskarżony został o to, że „w okresie od 17 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2016 r. w G. znęcał się psychicznie nad żoną J. K. i synową J. A. w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości wszczynał awantury, znieważał słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, ubliżał i groził pozbawieniem życia, przy czym czyn ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 16

października 2013 r. do 16 października 2014 r. kary jednego roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 marca 2012 r. za popełnienie umyślnego występku z art. 207 § 1 k.k. w sprawie XI K (...)” – tj. o przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych J. K. i J. A. na odległość 150 metrów (pkt II wyroku) oraz zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty (pkt III wyroku).

Orzeczenie powyższe, niezaskarżone przez strony, uprawomocniło się w dniu 13 kwietnia 2017 r.

Kasację na korzyść skazanego, w części dotyczącej orzeczenia środka karnego zawartego w pkt II, wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec S. K. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 150 metrów, bez wskazania okresu jego obowiązywania, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. obliuguje do jego orzeczenia na okres od roku do lat 15”. W oparciu tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył , co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść skazanego jest oczywiście zasadna, w związku z czym możliwe było jej uwzględnienie na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Trafny jest podniesiony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść poddanego kontroli kasacyjnej wyroku naruszenia art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. Nie ulega przecieży wątpliwości, że w myśl art. 43 § 1 k.k. zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 k.p.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15.

Skoro w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec S. K. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych J. K. i J. A. na odległość mniejszą niż 150 metrów, to powinien był uwzględnić treść wskazanych wyżej przepisów i określić czasokres obowiązywania orzeczonego zakazu. Przeoczenie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu wymienionego w art. 39 pkt 2b k.k. (zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu) uznać więc należało za rażące uchybienie przepisom prawa karnego materialnego wskazanym w *petitum* skargi, a w konsekwencji – uwzględnić zawarty w niej wniosek. Należy przy tym przypomnieć jednolity pogląd wyrażany w orzecznictwie, że wnioskowanie w środku zaskarżenia o wprowadzenie do orzeczenia określenia terminu środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku nie został on podany, oznacza, że środek ten jest złożony na korzyść oskarżonego. Brak bowiem oznaczenia terminu zakazu sprawiałby, że obowiązywałby on bez ograniczenia czasowego, zwłaszcza że w postępowaniu wykonawczym usunięcie tego uchybienia nie byłoby możliwe (zob. w tym przedmiocie wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 2014r., III KK 124/14, LEX nr 1523391; z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15, LEX nr 1659231; z dnia 16 grudnia 2015 r., II KK 344/15, LEX nr 194189; z dnia 21 marca 2017 r., IV KK 52/17, LEX nr 2252211).

Powyższe implikowało uchynieniem wyroku sądu *meriti* w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Procedując powtórnie Sąd ten orzekając o środku karnym uwzględni obowiązujące w tym przedmiocie przepisy prawa karnego materialnego.

r.g.